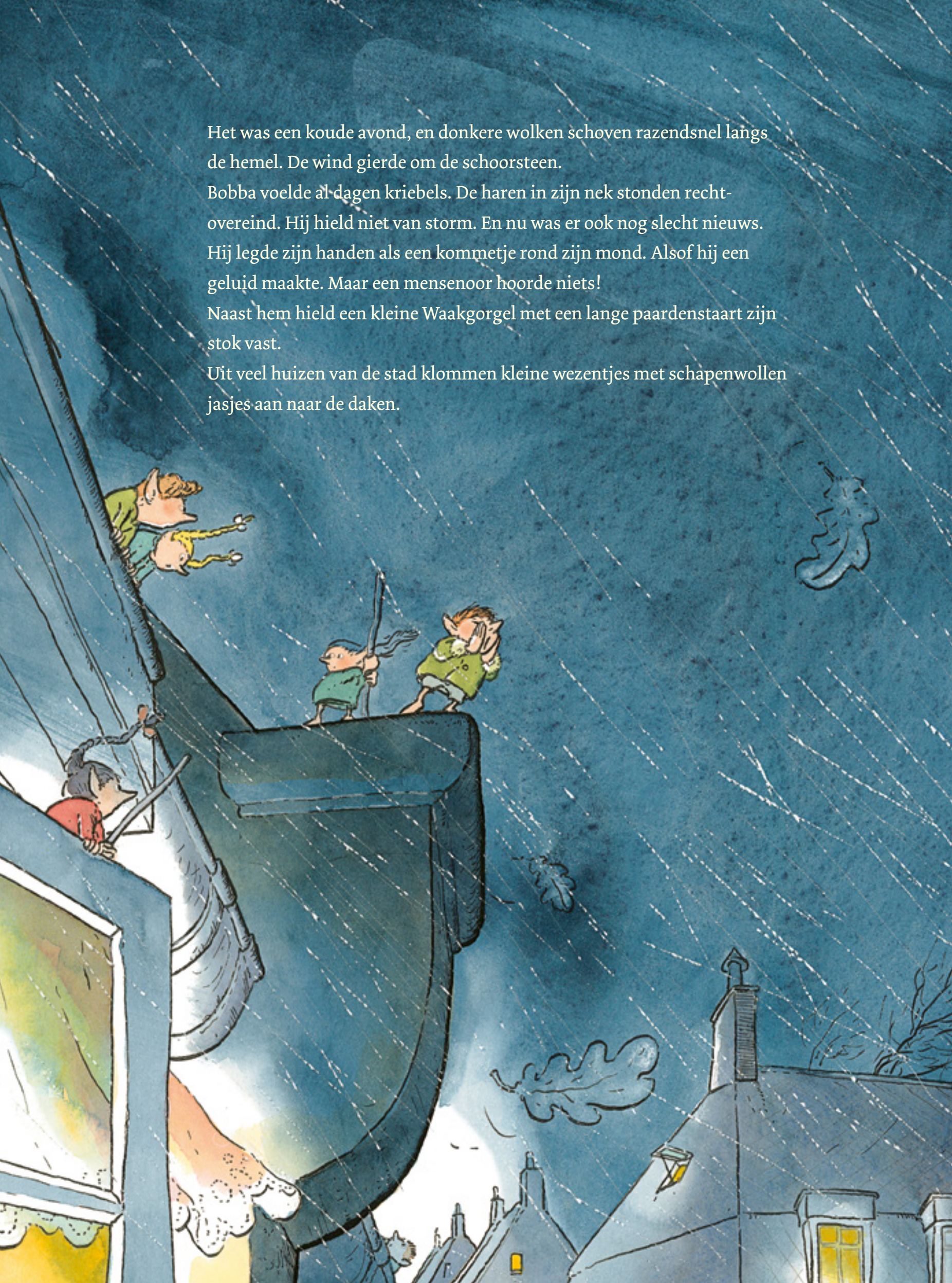

Het was een koude avond, en donkere wolken schoven razendsnel langs de hemel. De wind gierde om de schoorsteen.

Bobba voelde al dagen kriebels. De haren in zijn nek stonden recht-
overeind. Hij hield niet van storm. En nu was er ook nog slecht nieuws.
Hij legde zijn handen als een kommetje rond zijn mond. Alsof hij een
geluid maakte. Maar een mensenoor hoorde niets!

Naast hem hield een kleine Waakgorgel met een lange paardenstaart zijn
stok vast.

Uit veel huizen van de stad klommen kleine wezentjes met schapenwollen
jasjes aan naar de daken.

Sommigen hielden zich als geofende klimmers met hun ijzersterke handjes vast aan de dakpannen om niet weg te waaien. Anderen hielden zich vast aan hun Waakstokken, die ze slim tussen de dakpannen hadden geklemd.

‘Zwijgelestiltiestiltie, Waakgorgelbroeders!’ riep Bobba tegen de wind in, terwijl regendruppels als steentjes tegen zijn wang klapten.

‘Bobba heeft, zeg-maar, een belangrijke boodschap gekregen van Dukko de Doorsluisgorgel. En-Dukko-heeft-het-weer-helemaal-van-de-Grijze-Gorgel-zelf-gehoord. Gisteren-is-de-Grote-Stad-naast-ons-helemaal-aangevallen-door-een-leger-Rilbibberbrutelaartjes, of-niet-of-wel.’ Hij zweeg even en sprak toen langzaam: ‘De helft van de kinderen daar is, zeg-maar, helemaal ziek geworden.’

Sommige Gorgels keken hem geschrokken aan. Andere knikten ernstig.

‘Maar hier hebben we helemaal voor getraind, dappere vrienden.’ Bobba stak zijn Waakstok in de lucht. ‘Iedereen-zeg-maar-helemaal-Mazzelabammie!’

En uit meer dan duizend kleine kelen klonk over de daken van de stad:

‘HAKKELABAMBAM!’

Vastberaden klommen de kleine wezentjes terug naar de slaapkamers van hun Mensenkind om te gaan waken.

Limoni hield ook niet van storm. Vannacht logeerde ze bij haar broer Melle. Allebei hadden ze superogen, dus hun Waakgorgels Bobba en Belia verstopten zich niet. Samen zongen ze hun Mensenkinderen in slaap. Het was twee uur en tot nu klonk buiten alleen het geraas van de wind en de regen. Bobba en Belia zwaaiden af en toe trillend van spanning met hun Waakstok. Ze tuurden naar het raam, dat op een heel klein kiertje stond. Want ook bij storm heeft een Mensenkind 's nachts frisse lucht nodig.

'Is er iets, Bobba?' mompelde Melle opeens. 'Het stinkt hier.'

'Sorry, ik-ben-in-de-dakgoot-in-een-flats-meeuwenpoep-gaan-staan, of-niet-of-wel, Kleine Krulman,' jekte Bobba snel.

Melle draaide zich om en viel weer in slaap.

Bobba begon te grommen.

Een gigantische golf Rilbibberbrutelaartjes kroop over de daken van de stad.
De stank in de slaapkamer werd bijna ondraaglijk.
Niet veel later kropen de eerste smerige wezentjes door de kier in het raam naar binnen. Er kwamen gele stinkwolkjes uit hun mond.
'HAKKELABAMBAM!'
Bobba en Belia stormden erop af.
PATS!
Als ervaren honkballers sloegen ze met hun Waakstok de Brutelaartjes stuk voor stuk uit het raam.

